

■ «Αἰσθανόμαστε ὅτι στὸ σπίτι μας βασιλεύει ὁ Χριστός»...

Μιὰ «κατ’ οἶκον ἐκκλησία»*
**«Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι προσωπολήπτης.
Δίνει τὴν Χάριν Του παντοῦ»**

Ὁ μακαριστὸς παπα-Χαράλαμπος, μέλος τῆς Συν-
οδείας τοῦ Γέροντος Ἰωσήφ τοῦ Ἡσυχαστοῦ καὶ
προηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Διονυσίου τοῦ
Ἁγίου Ὀρους, διηγεῖτο ἀπὸ τὴν προσωπικὴ του
πεῖρα ὡς Πνευματικοῦ, τὰ ἐξῆς:

«**Ε**ξομολογῶ κάποιον ἀνδρόγυνο ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη. Ἔχουν
τέτοια ἀκρίβεια, πὺν τοὺς ἐθαύμασα. **Π**ρόκειται πραγματικὰ γιὰ
μιὰ “κατ’ οἶκον ἐκκλησία”.

Ἔχουν τρία παιδιά. **Μ**όλις φύγουν τὰ παιδιά στὸ σχολεῖο καὶ ὁ
ἄνδρας γιὰ τὴν δουλειά, ἢ γυναίκα κάθεται μιὰ-δυὸ ὥρες καὶ λέει
τὴν Εὐχή. **Κ**ατόπιν σηκώνεται, ἀρχίζει τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ
καὶ ἐν τῷ μεταξύ ἢ Εὐχή, μηχανή, δουλεύει ἀσταμάτητα, πότε μὲ
τὸ στόμα καὶ πότε μὲ τὸν νοῦ. **Ὁ** ἄνδρας, μόλις γυρίσει ἀπὸ τὴν
δουλειά, ἀμέσως θ’ ἀλλάξει καὶ θὰ πάη λίγη ὥρα γιὰ προσευχή καὶ
μελέτη. **Αὐ**τὴν τὴν τάξι συνήθισαν καὶ τὰ παιδιά τους.

Μοῦ ἔγραφε τὶς προάλλες ἡ μάνα: “**Τ**ὰ παιδιά μας ἔμαθαν νὰ
λένε τὴν Εὐχή καὶ στὸ σχολεῖο. **Ὁ**ταν γυρίζουν ἀπὸ τὸ σχολεῖο,
ἔχω τελειωμένες τὶς δουλειὲς καὶ τὸ φαγητὸ καὶ κάθομαι ξανά
στὸ προσευχητάρι. **Τ**ὰ παιδιά μὲ περιέργεια μὲ ρωτοῦν:

- **Τ**ί κάνεις ἐκεῖ, μαμά;
- **Π**ροσεύχομαι στὸν Χριστούλη γιὰ νὰ μᾶς φυλάη.
- **Μ**αμά, μποροῦμε κι ἐμεῖς νὰ προσευχώμαστε μαζί σου;
- **Β**εβαίως, παιδιά μου. **Ὁ** Χριστούλης σᾶς ἀγαπᾷ καὶ θέλει νὰ
μιλᾷτε μαζί Του.

Ἔτσι λοιπὸν κάναμε συνήθεια καὶ τὸ μεσημέρι προσευχώμαστε
ὄλοι μαζί δεκαπέντε-εἴκοσι λεπτὰ καὶ ὕστερα τρῶμε.

“Όταν τὸ βράδυ γυρίση καὶ ὁ πατέρας τους, καθόμαστε ὅλοι μαζί. Ἄλλοτε διαβάζουμε μαζί βιβλία τῆς Ἐκκλησίας, ἄλλοτε τοὺς διηγούμεαι ἱστορίες.

Κάποτε μᾶς τυχαίνει κανέναν ξένον καὶ μᾶς χαλᾷ λίγο τὴν σειρά. Ὡστόσο, οἱ πιὸ πολλοὶ μᾶς ἔμαθαν καὶ εἴτε ἔρχονται γιὰ ν’ ἀκούσουν καμμιά ὠφέλιμη κουβέντα εἴτε πᾶνε σὲ ἄλλους φίλους του, ποὺ ταιριαίζουν στὰ φρονήματα. **Κ**άποιες φορὲς κανονίζουμε καὶ μικρὲς οἰκογενειακὲς ἀγρυπνίες.

Τὴν Κυριακὴ ὅλοι οἰκογενειακῶς θὰ ἐκκλησιασθοῦμε καὶ θὰ κοινωνήσουμε. **Μ**ὲ τὴν Χάρι του Κυρίου, καὶ τὰ παιδιά μας προσαρμόσθηκαν καὶ μᾶς ἀκολουθοῦν χωρὶς προβλήματα. **Π**αρ’ ὅλο ποὺ οἱ φίλοι τους στὸ σχολεῖο δὲν νηστεύουν, ὅμως εὐτυχῶς δὲν παρασύρονται”.

Τελειώνοντας, γράφει αὐτὴ ἡ χαριτωμένη γυναίκα: “**Κ**ατ’ αὐτὸν τὸν τρόπο κυλᾷ ἡ ζωὴ μας. Ἄν καὶ ἔχουμε πολλοὺς πειρασμοὺς ἀπὸ τὸν φθόνον τοῦ ἐχθροῦ, ὅμως αισθανόμαστε ὅτι στὸ σπίτι μας βασιλεύει ὁ Χριστὸς καὶ εἴμαστε πολὺ χαρούμενοι καὶ εὐτυχισμένοι”».

Καὶ καταλήγει ὁ ἁγιασμένος Γέροντας Χαράλαμπος:

«**Ν**ά, τέκνον, ἓνα παράδειγμα ἀπὸ μέσα στὸν κόσμον, γιὰ νὰ ἐννοήσης ὅτι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι προσωπολήπτης. **Δ**ίνει τὴν Χάριν Του παντοῦ».

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Ἀναγνωστοπούλου, Ἡ Εὐχή μέσα στὸν κόσμο, σελ. 128, Πειραιᾶς 2007. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.